

Sonja DE BECKER

Voorzitter Boerenbond

„Thuis, als kind, zag ik waarachtige mensen.”
Sonja DE BECKER (48), sinds 1 december voorzitter van Boerenbond, spreekt met veel warmte over haar ouders, zelf landbouwers. „Hun authenticiteit draag ik mee, hun waarden vind ik ook terug in onze organisatie. Als ik aan onze leden denk, dan zie ik niet zozeer bedrijven, maar wel mensen en gezinnen.”

‘Blind belangen verdedigen, dat doen wij niet’

Jan COLLA

„Professioneel word ik voortdurend van hier naar daar gedreven”, geeft Sonja DE BECKER toe. Nu ze voorzitter is van Boerenbond, als opvolgster van Piet VANTHEMSCHE, wordt het wellicht nog een pak drukker dan het al was. „Als ik de behoefte voel om even de knop om te draaien, ben ik het liefst gewoon thuis. Genieten van de stilte in mijn tuin, van mijn omgeving en mijn familie. Rust als contrast.”

– *Wie vormde u tot wie u vandaag bent?*

Ik kom uit een landbouwersgezin in de streek tussen Brussel en Leuven. Een warm nest, dat is vaak een platitude, maar het belang ervan wordt danig onderschat. Ik ben een nakomertje, mijn twee broers en twee zussen zijn veel ouder. Over gevoelens werd toen niet zoveel gepraat, maar achteraf besef ik wel dat moeder en vader een aantal waarden uitdrukkelijk beleefden en echt belichaamden. Die pik je als kind op, ook al zijn ze niet uitgesproken. Ik onthoud twee grote levenslessen: gebruik de talenten die je gekregen hebt en ga op een zorgzame manier om met de mensen en je omgeving, dus ook met de grond, de natuur, de dieren. Een stukje rentmeesterschap, met een groot woord.

„Onze opdracht is te zorgen voor en zorgzaam om te gaan met onze mensen”

– *Moest u veel helpen op de boerderij?*

Ik mocht helpen. Een boerderij is de mooiste omgeving waarin een kind kan opgroeien. Er zijn zoveel prikkels en ik verveelde me nooit, ook niet in de winter. De dieren stonden op stal, maar dan waren er kalvingen, waar ik van jongs af bij wilde zijn. Ik ben nogal nieuwsgierig, ik wil alles goed gezien hebben. Toch droomde ik er zelf niet van boerin te worden. Ik had inspirerende leerkrachten die in mij geloofden en me altijd hoger duwden. Zo groeiden ambities om voort te studeren.

Ik houd van gestructureerd werken, discipline, ordelijk omgaan met dingen. Ik twijfelde lang of ik criminologie zou studeren, maar omdat de kansen op de arbeidsmarkt niet zo groot waren, nam ik een rationele beslissing en koos ik voor rechten. In mijn laatste jaar stuurde ik één spontane sollicitatiebrief, aan de Boe-

renbondgroep. Tot mijn verrassing werd ik uitgenodigd. Ik heb het me nooit beklagd.

– *Welke rol speelt geloof in uw leven?*

Dat was een evidentie. Mijn ouders waren niet frequent praktiserend, maar we gingen wel geregeld naar de kerk. Nu is dat veranderd. Er zijn – zoals mijn moeder dat noemt – geen ‘echte’ missen meer in haar parochie. Bij mijn moeder blijft het geloof een steunpilaar. Voor mij is het vooral een bron van zingeving. Het helpt om dingen terug te brengen tot de essentie. We kunnen ons ongelooflijk druk maken in onbenullige zaken. Zingeving is een basishouding.

– *Zit die zingeving ook in Boerenbond?*

We zijn niet enkel een beroepsorganisatie, maar ook een levensbeschouwelijke middenveldorganisatie. Boerenbond is uitdrukkelijk waardengedreven, vanuit hetzelfde idee van rentmeesterschap dat ik thuis leerde kennen. Blind belangen verdedigen, doen we niet. We hechten veel belang aan beroepsethiek, dialoog, solidariteit, respect voor andermans overtuiging. Mijn thuismilieu spoort mooi met het milieu waarin ik professioneel bezig ben. *Ieder voor allen, allen voor ieder* is nog altijd onze grondspreek.

– *U wordt nu het gezicht van uw organisatie. Schrikt dat af, of kijkt u ernaar uit?*

Ik kick daar niet op. Ik ben niet vreemd in de organisatie, noch op het politieke niveau, al bleef ik bewust op de achtergrond. Dat ik nu wel op de voorgrond treed, dat hoort bij de functie. Voetjes op de grond. Relativeringsvermogen is belangrijk.

– *Wie uw naam intikt op Google, leest dat u een ‘harde tante’ zou zijn. Vervelend?* (lacht) Dat stoort me niet. Ik las op internetfora met enige geamuseerdheid de discussie: stel je voor dat De Becker een man was, dan noemde men haar zo niet. Ach,

Sonja De Becker: „Zingeving is een basishouding in mijn leven.” © Mine Dalemans

als onze boeren en tuinders dat lezen, dan hoop ik dat zij daaruit begrijpen dat ik ga voor hun zaak. Ik ben rechtlijnig en doortastend. Ik wil goed luisteren, maar ik ben ook beslissingsvaardig. Als dat vertaald wordt in ‘harde tante’, het zij zo. Mensen die me kennen, weten dat ik ook een andere kant heb.

– *Wat wil u als voorzitter graag realiseren?*

Boerenbond maakt met de voorzitterswissel geen drastische koerswijziging. Waar ik van droom, en waar ik samen met mijn ploeg hard aan zal werken, is dat onze boeren en tuinders hun marktpositie kunnen versterken zodat ze een correcte prijs voor hun producten krijgen en kunnen ondernemen in een land- en tuinbouwvriendelijk klimaat. We moeten de weerbaarheid van onze bedrijfsleiders versterken, zodat ze voldoende inzicht hebben in cijfers, in hun bedrijf, in de markt.

– *En de weerbaarheid op menselijk vlak?*

We zien inderdaad dat de crisis diep snijdt vandaag. Onze opdracht is zorg te dragen voor en zorgzaam om te gaan met de mensen in onze bedrijven. We hebben van nature vooral oog voor blijvers en groeiers, maar het is ook eigen aan onze organisatie dat we er uitdrukkelijk zijn voor diegenen die moeten wijken. Stoppen blijft, net als in andere sectoren, een taboe in de land- en tuinbouwsector. Toch moeten we dat bespreekbaar maken. Het is geen schande om op een bepaald ogenblik te zeggen: „Ik kies een andere richting in mijn leven.” Nieuwe perspectieven bieden, buiten of binnen de sector, ook dat is onze verantwoordelijkheid. Mensen hebben in alle omstandigheden perspectief nodig.